

1) Ψευδῶς κατηγορῶ, διαβάλλω, συκοφαντῶ ἔνθ' ἄν.
Ἡ μητρονία της τὴν ἀδικόβαλε πῶς ἔφαγε ἕνα καρβέλι ΝΠολίτ.
 ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κ' ἔλεε, πότε ἔρχεσαι πάλι | καὶ δὲν εἶναι ἀληθινὸ
πῶς μᾶς εἶχε ἀδικοβάλλει | μὲ βρισιὲς καὶ μὲ θυμὸ
 ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν. 2) Ἀδίκως ὑποπτεύομαι ἔνθ' ἄν.:
Κ' ἐγὼ ἀδικόβαζα τὸν καημένο μου τὸν Μενέλαο ΓΞενοπ.
 ἔνθ' ἄν.

Πβ. ἀδικοβγάζω, ἀδικοβγάλλω, ἀδικοκολλῶ,
 ἀδικοκρίνω, ἀδικολέγω.

ἀδικοβγάζω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *βγάζω*.

Συκοφαντῶ, διαβάλλω. Πβ. ἀδικοβάλλω.

ἀδικοβγάλλω ἀμάρτ. ἀδικοβγάλνω Παξ. ἀδικο-
 βγάνω Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Κεφαλλ. κ. ἅ.) Κύθηρ. Παξ.
 Πελοπν. (Καλάβρυτ.) —ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 20.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *βγάλλω*.

Ἀδίκως, ψευδῶς προσάπτω εἰς τινα μομφήν, κατηγο-
 ρίαν, κακοφημίζω, διαβάλλω, συκοφαντῶ ἔνθ' ἄν.: *Μᾶς τὸν*
ἀδικοβγάνετε Κεφαλλ. Κύθηρ. Τὴν ἀδικοβγάλανε μὲ τὸν
κουριάδο της, ποῦ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τό 'βρουν! Παξ. *Ξέρω πῶς*
σ' ἀδικοβγάνουνε Κεφαλλ. Ψέματα! Μ' ἀδικοβγάνουν. Χίλιες
φορὲς τὰ εἶπα καὶ τὰ ξαναλέω ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. || Γνωμ.
Κάνει δυὸ κακὰ ἐκείος ποῦ ἀδικοβγάνει Ἰόνιοι Νῆσ. Πβ.
ἀδικοβάλλω.

ἀδικοβγάλτης ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδικοβγάλλω.

Διαβολεύς, συκοφάντης.

ἀδικογερνῶ ἀμάρτ. ἀδικογερνῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *γερνῶ*.

Ἀδίκως γηράσκω: Ἄσμ.

Γιῶτα, γεφύρι θὰ γενῶ, μικρὴ μου, νὰ περάσης
νὰ 'ρθῇς νὰ σμίξωμε τὰ δυὸ νὰ μὴ ἀδικογεράσης
 (τὸ ἄσμ. ἀπόσπασμα ἀλφαβήτου τῆς ἀγάπης, τὸ δὲ γιῶτα
 ὄνομα τοῦ γραμματος ι).

ἀδικογραμμένος ἐπίθ. Κῶς

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ γραμμένος μετοχ. τοῦ
 ρ. *γράφω*.

Ὁ ἀδικηθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης: Ἄσμ.

Πάει καὶ λεῖ τῆς λυγερῆς τῆς ἀδικογραμμένης
 (λεῖ = λαλεῖ, λέγει). Συνών. *κακογραμμένος*.

ἀδικοδαρμένος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ *δαρμένος* μετοχ. τοῦ
 ρ. *δέρνω*.

Ὁ ἀδίκως δαρεῖς.

ἀδικοθανατεύω Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *θανατεύω*.

Ἀδίκως θνήσκω, αὐτοκτονῶ: Ἄσμ.

Ποῦ 'ναι βουνὸ νὰ κρεμαστῶ, ποῦ 'ναι βουνὸ νὰ πέσω,
ποῦ 'ναι μαχαίρι κοφτερὸ ν' ἀδικοθανατέψω;
 Συνών. *ἀδικοθανατίζω* 1 β.

ἀδικοθανατίζω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Βιθυν. Ἡπ.
 Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρ-
 καδ. Λακων.) *ἀδ'κουθανατίζου Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. κ. ἅ.*
ἀδ'κουθανατῶ Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδικοθάνατος. Ὁ τύπ. ἀδ'κουθανατῶ
 ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀδικοθανατῶ κατὰ τὰ περισπώμενα.

1) Ἀμτβ. ὑποκύπτω εἰς ἄδικον, βίαιον, προῶρον θά-
 νατον ἔνθ' ἄν.: *Ἄν σου φταίω, ν' ἀδικοθανατίσω Ἀρκαδ.*
 || Φρ. *Ἄ, ποῦ νὰ μὴν ἀδικοθανατίσης!* (εὐχή ὑπὸ τύπον
 ἀρᾶς) Κρήτ. *Ἄ, ποῦ ν' ἀδ'κουθανατίσης!* (ἀρὰ) Σάμ. || Ἄσμ.

Ἀνίσως καὶ δὲ σ' ἀγαπῶ, ν' ἀδικοθανατίσω
κ' εἰς τοῦ τζελάτη τὸ σπαθὶ ἐκεῖ νὰ ξεψυχήσω

(τζελάτης = δήμιος) Βιθυν. κ. ἅ.

Ἀνίσως καὶ μ' ἀπαρηστήης, ν' ἀδικοθανατίσης
 Κάσ.

Κοῖμα 'τανε σὲ τέτοιο νεὸ ν' ἀδικοθανατίση
 Κρήν.

Ἄν ἔχω 'γὼ τὸν ἄδρα σου, ν' ἀδικοθανατίσω
 Κρήτ.

Μὲ τὴν καρδιά ἂν δὲ σ' ἀγαπῶ, ν' ἀδικοθανατίσω

Ἡπ. β) Αὐτοκτονῶ Κρήτ.: Ἄσμ.

Δίνε μου πάντα δύναμι νὰ πολεμῶ τὴ λύπη,
'ς τὸ νοῦ μου νὰ μὴ 'ρθῇ ποτέ ν' ἀδικοθανατίσω.

Συνών. ἀδικοθανατεύω. 2) Μετβ. καταδικάζω τινα
 ἀδίκως εἰς θάνατον Πελοπν. (Λακων.)

ἀδικοθάνατος ἐπίθ. Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Παξ.
 Σκιάθ. —ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 4 ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 61
 —Λεξ. Περίδ. *ἀθ'κουθάνατους Θράκ. (Μάδυτ.) κ. ἅ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄδικος* καὶ τοῦ οὐσ. *θάνατος*. Πβ. τὰ
 μεταγν. *ἄωροθάνατος, κακοθάνατος*.

1) Ὁ τυχὼν θανάτου ἀδίκου, θανάτου βιαιού, προῶρου,
 τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο ἄξιος ἔνθ' ἄν.: *Ἐπῆγε ἀδικοθάνατος*
 Κρήτ. κ. ἅ. || Ποίημ.

Οἱ τόσοι ἀδικοθάνατοι μὲ θαυμασμὸ κοιτάζουν
καὶ πάλι μέσ' 'ς τὸ μνημὰ τους πέφτουνε καὶ προσμένουν

ΙΤυπάλδ. ἔνθ' ἄν. 2) Ὁ ἄξιος νὰ τύχῃ ἀδίκου θανά-
 του, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον καταρᾶται τις νὰ τύχῃ ἀδίκου
 θανάτου Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Παξ.: *Τοῦ εἶπα τοῦ ἀδικο-*
θάνατου, μὴ μοῦ βαρέσης τὸ παιδί μου! Παξ. || Φρ. *Ἐ, τὸν*
ἀδικοθάνατο! Κρήτ. Διᾶλε τὴν κεφαλὴ σου, ἀδικοθάνατε!
 (ἀρὰ) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ποτέ σου, ἀδικοθάνατε, δὲ μοῦ 'πες τὴν ἀλήθεια

Ζάκ. Πβ. ἀδικοσκοτωμένος (ἰδ. ἀδικοσκοτώνω),
 *ἀδικοσκοτωτός, *ἀδικοφονευτός, κακοθάνατος.

ἀδικοκολλῶ Πελοπν. (Κλουτσινοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *κολλῶ*.

Ἀποδίδω ἀδίκως εἰς τινα πράξεις ἢ σκέψεις κακὰς μὴ
 γενομένας ὑπ' αὐτοῦ: *Μὴ τὸν ἀδικοκολλᾶτε τὸν ἄνθρωπο.*
 Πβ. ἀδικοβάλλω, ἀδικοβγάζω, ἀδικοβγάλλω, ἀδικο-
 κρίνω, ἀδικολέγω.

ἀδικοκρατῶ ἀμάρτ. ἀδ'κουκρατῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *κρατῶ*.

Κατακρατῶ ἀδίκως τι: *Μ' ἀδ'κουκρατάει τὸν χουράφι μ'.*